

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **F. H.**, , zastoupeného JUDr. Josefem Koprivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 428/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2019, č. j. 5 Ad 1/2016 – 32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2019, č. j. 5 Ad 1/2016 – 32 **se ruší.**
- II. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 11. 11. 2015, č. j. 428/2015 **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč k rukám JUDr. Josefa Koprivy, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byl mu uložen kázeňský trest ve výši 1 500 Kč.

[2] Podle rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2015, č. 769/2015 porušil žalobce ustanovení § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, tím, že: „*Dne 17. listopadu 2014 ve 21:40 hodin řídil služební motorové vozidlo v barevném provedení Policie ČR tov. zn. ŠKODA OCTAVIA Z X RZ X v Praze 2 po Karlově náměstí ve směru od ulice Lazarská k ulici Ječná ve středním jízdním pruhu pro odbočení do ulice Resslerova za užití zvláštního výstražného světla modré barvy; v křižovatce Karlovo náměstí – Ječná – Resslerova při přejíždění ze středního jízdního pruhu do levého jízdního pruhu pro příčný směr jízdy k ul. Na Moráni přes podélnou čáru souvislou obrozil řidiče A. S., který ve stejném směru jízdy řídil vlastní vozidlo tov. zn. VW Multivan RZ X (dále jen „vozidlo VW“) v levém jízdním pruhu, kdy se rozjížděl do předmětné křižovatky na signál se zeleným světlem Volno, přičemž došlo ke střetu zadní levé boční části služebního vozidla a pravé přední části vozidla VW Multivan RZ X.“*

[3] Žalovaný rozhodnutí orgánu I. stupně v odvolacím řízení potvrdil.

[4] Rozhodnutí o odvolání napadl žalobce správní žalobou u Městského soudu v Praze. Žalovanému vytýkal, že vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť ani on ani správní orgán I. stupně nezjišťovali skutečnosti svědčící v prospěch žalobce. Zejména neprovedli požadovaný znalecký posudek, aniž přitom jakkoli zdůvodnili, proč považují takový důkaz za nadbytečný; rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále žalovaný ani správní orgán prvního stupně nezdůvodnili, jakými úvahami byli vedeni při hodnocení důkazů, zejména svědeckých výpovědí, neodstranili rozpory ve výpovědích svědka M. K.; i tyto skutečnosti vedou k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání. Řízení před služebním orgánem bylo navíc zatíženo závažnými procesními vadami, kterými byl žalobce zkrácen na svých procesních právech. Nebylo mu včas (s pětidenním předstihem) oznámeno jednání senátu poradní komise žalovaného a současně žalovaný nevyhověl jeho žádosti o odložení jednání. Žalovaný také stanovil nepřiměřeně krátkou (dvoudenní) lhůtu pro nahlédnutí do spisu před vydáním rozhodnutí. Tato procesní pochybení byla dle žalobce motivována snahou žalovaného napravit vlastní nečinnost a projednat věc před uplynutím prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za jednání, které má znaky přestupku.

[5] Městský soud žalobu zamítl. Nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ani nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Žalovaný se dostatečně podrobně zabýval i skutečnostmi svědčícími ve prospěch žalobce, a to včetně povinnosti řidičů umožnit bezpečný a plynulý průjezd vozidlům s přednostním právem jízdy. Ze spisu i z odůvodnění rozhodnutí je rovněž zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden. Žalovaný podrobně popsal, co považuje ze svědeckých výpovědí za zjištěné a jakými způsobem na jejich základě rekonstruoval nehodový děj. Ze spisu lze vyčíst i to, že žalovaný považoval provedení znaleckého posudku za nadbytečné. Odůvodnění rozhodnutí se dostatečně vyrovnává i s namítanými rozpory ve výpovědi M. K., protože za podstatnou považuje skutečnost, že služební vozidlo mělo zapnuté výstražné modré světlo v době bezprostředně předcházející střetu, nikoli přesný okamžik, ve kterém jej řidič služebního vozidla rozsvítil.

[6] Žalobci soud přisvědčil v tom, že nebyl s dostatečným předstihem vyrozuměn o jednání senátu poradní komise. Jeho neúčast ale neměla vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí, protože senát vycházel při svém doporučení pouze z podkladů, které byly do spisu vloženy orgánem I. stupně; v průběhu odvolacího řízení nebylo prováděno žádné dokazování. Soud neshledal problém ani v nevyhovění žádosti o odročení jednání, neboť zmocněnec žalobce řádně neodůvodnil tvrzenou pracovní indispozici. Za dostatečnou považoval soud i lhůtu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí o odvolání, která činila dva dny od doručení výzvy k seznámení. Ze správního spisu dle soudu vyplývá, že žalobce byl seznámen s obsahem spisového materiálu během projednání přestupku (dle protokolu o projednání přestupku ze dne 2. 2. 2015), poté do správního spisu přibýly pouze záznamy o výsleších svědků,

pokračování

kterých se žalobce osobně účastnil, a dále jen podklady, které nebyly relevantní pro skutkové závěry ve věci (výpis systému Maják a kopie knihy provozu služebního vozidla) a podání stěžovatele. V odvolacím řízení před žalovaným už žádné nové podklady, vyjma podání žalobce a doporučení senátu poradní komise, do správního spisu nepříbily. Současně soud přihlédl k tomu, že žalobce už ve svém podání ze dne 4. 11. 2015 (tj. před výzvou k seznámení se s podklady) navrhl doplnění dokazování. Soud zohlednil i to, že žalobce neuvedl v žádosti o prodloužení lhůty žádné skutečnosti, které by mu v nahlédnutí v původně stanovené lhůtě bránily.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu v celém jeho rozsahu kasační stížností z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že byl v řízení před správními orgány zkrácen na svých procesních právech způsobem, který měl dopad na zákonnost rozhodnutí. Podle § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) měl být stěžovatel nejméně s pětidenním předstihem vyrozuměn o jednání senátu poradní komise žalovaného, vyrozumění ale obdržel pouhé dva dny před jednáním. Žalovaný současně nevyhověl jeho žádosti o odložení jednání. Stejně tak žalovaný stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. správního řádu, a to pouhé dva dny od doručení výzvy. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že lhůta byla sice krátká, ale přiměřená, protože spis se od projednání přestupku před prvoinstančním orgánem příliš nezměnil, neboť přibyl pouze záznam o výslechu svědka, kterého se stěžovatel zúčastnil, závěr senátu poradní komise a doplnění od stěžovatele a navíc stěžovatel ve své žádosti o prodloužení neuvedl, které skutečnosti mu bránily dvoudenní lhůtu využít. Stěžovatel uvedl, že vnímá jako výraznou disproporci, pokud se správní orgány v řízení samy dopouští průtahů, ale jemu stanoví nepřiměřeně krátké lhůty pro zásadní procesní úkony.

[9] Další stěžovatelova námitka směřovala proti průběhu dokazování ve správním řízení. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné, neboť obsahuje pouze popis důkazních prostředků, ale chybí hodnocení důkazů. Není jasné, jak žalovaný posoudil rozpory ve výpovědi svědka M. K.. Žalovaný pouze bez dalšího převzal závěr senátu poradní komise, že vylíčení nehodového děje a mechanismu dopravní nehody je prakticky shodné ve všech pořizovaných důkazních prostředcích, odpovídá popsanému skutku a jednotlivé důkazní prostředky se liší jen v nepodstatných maličkostech, ale vlastní hodnocení neprovedl. Žalovaný se také nijak nevypořádal s návrhem na doplnění dokazování o znalecký posudek. Nesprávné je v této souvislosti i rozhodnutí městského soudu, dle kterého námitka není důvodná, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval podklady, které byly založeny ve správním spise za zcela dostačující pro vydání rozhodnutí.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že v souladu s § 106 zákona. 150/2002 Sb., soudní

řád správní (dále jen „s.ř.s.“) stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[12] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné námitky týkající se zjištění skutkového stavu a hodnocení důkazů. Rozhodnutí žalovaného považuje shodně s městským soudem za přezkoumatelné. Z rozhodnutí je zřejmé, jakého jednání se stěžovatel měl dopustit a jaké ustanovení zákona o silničním provozu tím měl porušit. Nejvyšší správní soud nevidí problém v tom, že se žalovaný ztotožnil se zjištěními a závěry senátu své poradní komise. Tím přijal jeho závěry za své a odpovídá za jejich správnost, úplnost a přezkoumatelnost. Z rozhodnutí je patrné, jaké podklady byly shromážděny, jaké důkazy byly provedeny a jaké z nich podle žalovaného plynou závěry. Úvahy žalovaného o průběhu nehody jsou v rozhodnutí popsány detailně, vychází z obecně známých fyzikálních zákonů o pohybu těles a zahrnutí průměrné reakční doby řidičů do těchto úvah je opodstatněné. Žalovaný se vypořádal i s odvolací námitkou stěžovatele a uvedl, proč považuje rozpor ve výpovědi svědka M. K. za nepodstatný.

[14] K námitce opomenutého důkazu v podobě nevypořádaného návrhu na provedení znaleckého posudku nutno poukázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (např. nálezy ve věcech sp. zn. III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02, III. ÚS 569/03, III. ÚS 139/05, III. ÚS 359/05, IV. ÚS 3010/08), která uvádí, že ačkoli správní orgán není vázán návrhy na provedení důkazů, nemůže je libovolně opomenout. Pokud nějaké důkazy nepřipustí, musí uvést proč. Tomu odpovídá i judikatura zdejšího soudu. Například rozsudek ze dne č. j. 2 As 66/2014 - 70, v bodě 52 uvádí: „*Procesnímu právu účastníka navrhnout důkazy odpovídá povinnost nejen o vnesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim není vyhověno - v rozhodnutí vyloužit, proč, z jakých důvodů, se tak činí. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navržen důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potenci. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.*“ Nicméně jak Ústavní soud, tak Nejvyšší správní soud dovodily, že neprovedení navrženého důkazu může být odůvodněno i implicitně (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07; dále pak rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007 – 100 nebo rozsudek NSS č. j. 9 As 274/2016 - 37). Žalovaný, obeznámený se skutečností, že stěžovatel navrhl doplnění důkazů o znalecký posudek, se přesto ztotožnil se závěry senátu poradní komise, včetně vyjmenování důkazů, ze kterých vycházela a výslovného uvedení, že tyto důkazy jsou dostačující k rozhodnutí ve věci. Z takového vyjádření lze dovodit implicitní závěr o nadbytečnosti navrženého znaleckého posudku.

[15] Přisvědčit ani nelze námitce, že se žalovaný nevypořádal s tím, že podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu je povinností ostatních účastníků silničního provozu umožnit vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným bezpečný a plynulý průjezd. Žalovaný vysvětlil, proč neshledal v případě řidiče S. porušení této povinnosti. Na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že v okamžiku, kdy řidič spatřil zprava předjíždějící služební vůz, nebyl již technicky schopen střetu zabránit. Za relevantní považoval i skutečnost,

pokračování

že služební vozidlo mělo těsně před střetem zapnuté výstražné modré světlo, nikoli však zvukový signál. Úvahy a závěry žalovaného jsou logicky konzistentní a obstojí v soudním přezkumu.

[16] Nejvyšší správní soud, částečně ve shodě s městským soudem, shledal porušení procesních práv stěžovatele. Stěžovatelův zástupce nebyl s dostatečným předstihem vyzooměn o jednání senátu poradní komise žalovaného. Jak uvádí komentář k zákonu o služebním poměru k § 194: „*poradní komise je vysoce odborným orgánem, který navrhuje služebnímu funkcionáři jak o opravných prostředcích rozhodnout, a často také ve značném rozsahu nabrazuje aktivitu služebního funkcionáře v rámci řízení o nich*“ (zvýrazněno soudem).“ (BLAHUT, A. Poradní komise. In: J. CHROBÁK, A. BLAHUT, J. KULHÁNEK a S. VODIČKA. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář* [ASPI verze 2020]. 1. Praha: Wolters Kluwer, 2019 [cit. 2020-09-17]. ISBN 978-80-7598-539-2). Před poradní komisí může probíhat dokazování ve věci. V takovém případě má jednání komise povahu ústního jednání ve smyslu § 49 správního řádu, který se na řízení podle zákona o služebním poměru použije subsidiárně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 - 26, bod 33). Pak je ovšem nezbytné, aby o jednání poradní komise byli účastníci řízení zpraveni nejméně 5 dní předem (nehrozí-li nebezpečí z prodlení).

[17] Pokud bylo oznámení o jednání zástupci stěžovatele doručeno dne 2. 11. 2015 a jednání senátu poradní komise se konalo dne 4. 11. 2015, pětidenní lhůta nebyla dodržena. V této souvislosti musí soud odmítnout úvahy žalovaného, že se zástupce stěžovatele měl dříve přihlásit do své datové schránky. Správní orgán musí při doručování písemností v průběhu správního řízení vždy zvažovat i možnost doručení fikcí a přizpůsobit tomu načasování svých procesních úkonů. Stejně tak Nejvyšší správní soud, na rozdíl od městského soudu, nepovažuje za nutné, aby v takto nepřiměřeně krátké lhůtě stěžovatel, resp. jeho zástupce detailně zdůvodňoval a dokládal tvrzené pracovní důvody své žádosti o odložení jednání. Rovněž úvahy žalovaného, že zástupce stěžovatele je advokátem, tedy profesionálem v poskytování právních služeb, a má proto být na takové situace připraven a zajistit si zástupce, nepovažuje soud za vhodné.

[18] Městský soud dospěl k závěru, že neúčast stěžovatele nebo jeho zástupce na jednání senátu poradní komise nebyla v tomto případě vadou, která mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí, protože na jednání nebylo prováděno žádné dokazování. Vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2014, č. j. 4 As 168/2014 - 74, který právo účasti na jednání dovodil z práva účastnit se dokazování: „*Právo účastnit se jednání senátu poradní komise vyplývá i z § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť dle tohoto ustanovení má účastník mimo jiné právo klást otázky svědkům a znalcům, tj. účastnit se dokazování, které probíhá při ústním jednání. Stejně právo vyplývá stěžovateli i z jím dovolávané přílohy č. 1 závazného pokynu policejního prezidenta. Stěžovatel tedy měl právo se jednání senátu poradní komise zúčastnit a senát poradní komise pochybil, když jej k jednání nepozval a neumožnil mu tak realizaci tohoto jeho práva. V posuzované věci nicméně v rámci jednání senátu k žádnému dokazování nedošlo (bylo pouze zkontrolováno naplnění některého z taxativně stanovených důvodů pro povolení obnovy řízení) a účast stěžovatele nebo jeho zástupce při jednání senátu poradní komise tudíž nebyla nutná*“ (zvýrazněno soudem).“

[19] Pokud by toto porušení procesních práv stěžovatele bylo jedinou procesní vadou, byl by závěr městského soudu obhajitelný, i když nelze opomenout, že účastník řízení může i v průběhu ústního jednání, typicky v reakci na jeho průběh, navrhnout provedení nových důkazů, nebo (jako zde v odvolacím řízení) prověřením důkazů provedených v řízení v prvním stupni. Žalovaný se však dle Nejvyššího správního soudu dopustil dalšího pochybení a z něj plynoucího porušení stěžovatelových práv.

[20] Stěžovatel totiž také namítal, že neměl reálnou možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, protože stanovená lhůta byla nepřiměřeně krátká. Dle ustanovení § 174 odst. 1 b) zákona o služebním poměru má účastník řízení právo: „*vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.*“. Jde o zákonné promítnutí práva na spravedlivý proces, konkrétně čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod: „*Každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.*“. I proto soudy setrvale judikují, že porušení této povinnosti opomenutím správního orgánu či stanovením příliš krátké lhůty je vadou řízení (srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 - 40, bod 30 – 31). Současně judikatura připouští, že tato vada nemusí nutně vést ke zrušení rozhodnutí. Podle citovaného rozhodnutí 6 As 73/2015 - 40: „*Městský soud zcela správně interpretoval judikaturu Nejvyššího správního soudu v tom směru, že ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkontrolovat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. Řečeno slovy rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 60/2011 - 101 ze dne 15. června 2011, na který odkázal městský soud: „Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ To vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003 č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004 č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS.“*

[21] Stěžovateli, resp. jeho zástupci byla výzva k seznámení se se spisem doručena dne 9. 11. 2015; lhůta byla stanovena na dva dny od doručení výzvy. Dne 11. 11. 2015 požádal zástupce stěžovatele o prodloužení lhůty. Není přitom pravdou, že neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily v nahlédnutí do spisu. V žádosti o prodloužení lhůty je uvedeno: „*Zmocněnec obviněného se v této krátké lhůtě nemůže seznámit s předmětným spisem z důvodu pracovní vytíženosti a dříve nařízených jednání a plánované pracovní činnosti (dne 10. 11. 2015 – jednání v Ostravě, dne 11. 11. 2015 – jednání v Rokycanech, Rakovníku a Jesenicích) a nelze v takto krátké lhůtě zajistit substituční zastoupení.*“ Žalovaný žádosti nevyhověl.

[22] Klíčové je posoudit přiměřenost lhůty a vliv skutečnosti, že k nahlédnutí nedošlo, na zákonnost výsledného rozhodnutí. Stanovená lhůta musí být přiměřená okolnostem konkrétní věci, spočívajícím zejména v její povaze a složitosti, rozsahu spisu, nezbytné odbornosti, množství údajů k ověření materiálu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 – OL – 269). S ohledem na obvyklé rozvržení pracovní doby je dvoudenní lhůta na hraně objektivní možnosti seznámit se se spisem a vyjádřit se k shromážděným podkladům. Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 3 Ad 12/2014 – 72, akceptoval čtyřdenní lhůtu, z níž pouze dva dny byly pracovní. Jednalo se však o případ opakovaného seznámení se se spisem doplněným o podklady, které buď účastník řízení prokazatelně znal, nebo sám navrhl.

[23] Ze spisového materiálu poskytnutého žalovaným ovšem soud zjistil, že ani před vydáním rozhodnutí orgánu I. stupně nebyl stěžovatel podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, případně navrhl jejich doplnění. Možnost seznámit se s podklady při jednání senátu poradní komise žalovaného mu byla upřena, protože žalovaný oznámil toto jednání v nedostatečné lhůtě a nevyhověl žádosti o odložení jednání. Stejně tak lze ze spisového materiálu zjistit, že v projednávané věci skutečně hrozilo marné uplynutí lhůty pro projednání jednání majícího znaky přestupku, což mohlo být žalovanému motivem pro stanovení krátkých lhůt pro uplatnění stěžovatelových práv. Je rovněž pravdou, že orgán I. stupně se v řízení dopustil průtahů (např. dvoutýdenní prodleva mezi dvěma posledními svědeckými výpověďmi nebo opět téměř dvoutýdenní prodleva mezi poslední

pokračování

svědeckou výpovědí a vydáním rozhodnutí). V tomto kontextu hodnotí soud dvoudenní lhůtu pro v podstatě první možnost seznámit se s úplnými podklady pro vydání rozhodnutí jako nepřiměřeně krátkou.

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu zvažoval, zda shledané vady řízení ve věci služebního poměru mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že každá z nich, sama o sobě, by vliv na zákonnost mít nemusela. Ve svém souhrnu však představují tak závažné porušení stěžovatelových procesních práv, že je namístě rozhodnutí žalovaného zrušit. Právě skutečnost, že se stěžovatel nemohl účastnit jednání senátu poradní komise žalovaného, spolu s absencí reálné možnosti nahlédnout do podkladů pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, vyústila nakonec v pochybnost i o tom, zda se žalovaný řádně vypořádal se stěžovatelovým návrhem na doplnění dokazování. Soud přihlédl i k tomu, že stěžovatel nebyl ve správním řízení pasivní a svých práv se domáhal; přesto mu byla upřena. I s ohledem na další okolnosti průběhu správního řízení nelze úspěšně čelit stěžovateli přesvědčení, že se tak dělo proto, aby žalovaný stihl projednat skutek v zákonné prekluzivní lhůtě.

[25] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že řízení o jednání, které má znaky přestupku, bylo stíženo hrubými procesními vadami. Tyto vady v daném případě byly způsobily ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí zejména proto, že v rámci řízení o odvolání výrazným způsobem znesnadnily stěžovateli jeho obranu, včetně navrhování důkazů. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vady řízení před správním orgánem, pro které měl rozhodnutí zrušit již městský soud, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze a současně i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vyslovenými právními názory je žalovaný v dalším řízení vázán. [§ 110 odst. 2 písm. a) s přiměřeným užitím § 78 s. ř. s.].

IV. Náklady řízení

[26] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Náklady v jeho případě tvoří odměna a hotové výdaje zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, podání ve věci samé – správní žaloby, účasti u jednání Městského soudu v Praze a podání kasační stížnosti. Ke čtyřem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[28] Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21 % (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Výše takto vypočtené odměny činí 16 456 Kč.

[29] Další náklady stěžovatele tvoří zaplacené soudní poplatky dle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a to 5 000 Kč za kasační stížnost (položka 19 přílohy), 3 000 Kč za správní žalobu [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy].

[30] Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 24 456 Kč a žalovaný je povinen ji uhradit k rukám stěžovatelova zástupce v přiměřené lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud stanovil v trvání 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu